

РЕШЕНИЕ

№ 35440

гр. София, 15.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 10.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6886** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по депозирана жалба на „ЕВРО ИМПЕКС- Варна“ ООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление в [населено място], р-н „Искър“, [улица], представлявано Д. В. В. – управител, чрез адв. Р. Р. от АК – В., срещу Заповед № 26-0819-000217 от 07.05.2026 г., издадена от А. Т. – полицейски инспектор към ОДМВР – В., сектор „Пътна полиция“ - В. за прилагане на принудителна административна мярка, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 2А, б.А от ЗДвП е прекратена регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Процесуалният представител на жалбоподателя счита, че немотивирано административният орган е наложил ПАМ на дружеството за нарушение извършено от А. П., което е довело до значително ограничаване правото на защита на адресата на оспорения акт. Посочва, че в случая СУМПС е иззето от контролните органи в момента на извършване на процесната проверка и не са налице данни преди 06.05.2026 г., на която А. П. П. с установен да управлява МПС, чийто собственик е „ЕВРО ИМПЕКС- ВАРНА“ ООД спрямо него да е наложена ПАМ - изземване на СУМПС, а дружеството – работодател на П. не разполага с възможност да извършва проверка за наличието на правоспособност на водача, извън фактическото държане на СУМПС в срока му на валидност. Изтъква с оглед фактическата обстановка по делото и разпоредбата на чл. 171. т. 2а. б. "а" ЗДвП,

че в липсва субективния елемент за знание на собственика на автомобила, че предоставя автомобила или допуска да се управлява от водач, който въобще няма СУМПС; не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС; е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред; свидетелството му за управление е отнето по реда на чл. 171. т. 1 и 4 или по реда на чл. 69а НПК. Счита, че във всички изброени хипотези собственикът на МПС предоставя МПС или допуска същото да бъде управлявано от водач, който физически не държи необходимото СУМПС, какъвто не е настоящия случай. Позовава се на съдебна практика по аналогични казуси. По същество моли съда да отмени оспорената заповед и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят на „ЕВРО ИМПЕКС- Варна“ ООД се представлява от адв. Р. Р., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът - полицейски инспектор към ОДМВР - В. - А. Т., редовно уведомена, в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Представен е подробно писмено становище, с което оспорва жалбата, сочи че НП е влязло в сила и излага съображения по същество относно законосъобразността на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка. Претендира разноски. За юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка Заповед № 26-0819-000217 от 07.05.2026 г., издадена от А. Т. – полицейски инспектор към ОДМВР – В., сектор „Пътна полиция“ - В. на основание чл. 171, т. 2А, б.А от ЗДвП е прекратена регистрацията на ППС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 (шест) месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Видно от мотивите на заповедта, на 06.05.2026 г. около 11:14 часа в [населено място] по [улица]посока [улица], срещу ДАП 2, А. П. П.. ЕГН [ЕГН], управлява спец. автомобил „М. Еконик“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружеството - жалбоподател „ЕВРО ИМПЕКС- Варна“ ООД. При извършена проверка е направена справка в АИС „АНД“ и „БДС“ – МВР и е установено, че А. П. П. е изгубил правоспособност по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, поради отнети всички контролни точки.

Съставен е АУАН серия ГА, бл. №5083903/06.05.2026 г. против А. П. П., в който е посочено, че същият е нарушил чл. 150 ЗДвП – управлява МПС след като е загубил правоспособност по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадено НП № 26-0819-000893 от 20.05.2026 г.

По делото от представения Трудов договор № 659/10.10.2024 г. се установява, че А. П. П. е нает в „ЕВРО ИМПЕКС- Варна“ ООД да изпълнява длъжността „шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“ и същият е встъпил на раота на 11.10.2024 г.

Установява, се че „ЕКО ПАРТНЪРС БЪЛГАРИЯ“ АД има сключен договор с [община] за организиране на система за разделно събиране на отпадъци и опаковки на територията на [община]. От друга страна дружеството - жалбоподател „ЕВРО ИМПЕКС- Варна“ ООД е сключило договор с „ЕКО ПАРТНЪРС БЪЛГАРИЯ“ АД за обслужване на система за разделно събиране на отпадъци от опаковки на територията на [община] от 03.01.2022 г. Видно от Приложение № 1 към договора, дейностите по изпълнение на договора се изпълняват от изрично посочени превозни средства, сред които и автомобил „М. Еконик“ с рег. [рег.номер на МПС] .

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по

административната преписка. Проведен е разпит на свидетеля С. А. – на длъжност „ръководител на транспортна дейност“ в „ЕВРО ИМПЕКС- Варна“ ООД. Същият заяви пред съда, че извършва ежедневен инструктаж на лицата, назначени на длъжност „шофьор“, както и ежедневна проверка на свидетелствата им за управление на МПС. Присъствал е на проверката, извършена от полицейските служители по отношение на шофьора А. П. П., в момента в който са свалили номерата на товарния автомобил, като органите на МВР са му обяснили, че шофьорът е с отнети контролни точки и няма правоспособност. За този факт, обаче свидетелят няма как да узнае, тъй като СУМПС на водача е в срок и не са получили нарочно уведомление за отнетите контролни точки.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 365з-7399/04.09.2025 г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, както и Заповед № 5133-9813 от 13.09.2024 г., съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, в съответната писмена форма и съдържа изискуемите реквизити, поради което е валиден.

Съдът установява, че при издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че заповедта е приложена в нарушение на материалния закон.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т. н. управлението на притежавания от него автомобил от лице, за което са налице визираните в закона обстоятелства, в т. ч. неправопособен водач съгласно чл. 150 ЗДвП, тъй като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП и е следвало да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

В случая съдът счита, че не би могло да се приеме, че спрямо собственика на автомобила следва да бъде приложена ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП. Посочената хипотеза се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС, изразяващо се в това, че същият е предоставил, преотстъпил, разрешил или допуснал управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач – в конкретния случай от водач, който е изгубил всички контролни точки и не е изпълнил задължението си да върне СУМПС в съответната служба на МВР.

По делото се установява, че СУМПС на водача А. П. е отнето едва при извършената проверка на 06.05.2026 г., когато е установено, че същият е загубил правоспособност по чл. 157, ал. 4 ЗДвП,

поради отнемане на всички контролни точки. Следователно към датата на извършване на нарушението – 06.05.2026 г., собственикът на МПС е предоставил управлението на превозното средство на водач, който фактически е притежавал СУМПС, като липсват доказателства собственикът/ползвателят да е знаел или да е могъл да предполага, че на водача са отнети всички контролни точки, вследствие на което същият е загубил правоспособност и е бил длъжен да върне СУМПС.

От събраните по административната преписка доказателства се установява, че на датата на установяване на нарушението, която е и датата на неговото извършване, водачът е управлявал товарния автомобил със СУМПС, което е представил на контролните органи. Последното обосновава извода, че предоставилитея автомобил собственик/ползвател е имал основание да счита, че предоставя управлението му на правоспособен водач, притежаващ валидно за съответната категория превозно средство свидетелство за управление. Този извод следва и от показанията на свидетеля А.. Едва след установяването, че водачът е изгубил правоспособността си да управлява МПС поради изчерпване на всички контролни точки по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП, същият е предал СУМПС № 28660041 с приложения по делото Протокол за доброволно предаване от 06.05.2026 г. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че видно от представения по делото трудов договор П. е встъпил на работа като „шофьор, тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“ на 11.10.2024 г., т.е. преди да е загубил правоспособността си по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

Действително, за прилагането на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП законът не регламентира като елемент от правопораждащия фактически състав наличието на субективно отношение – знание, съгласие и др. – на собственика/ползвателя на автомобила към извършеното с притежаваното от него МПС административно нарушение, съставляващо нормативно предвидената материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Това обаче не означава, че при липса на каквато и да е обективна и субективна съпричастност на собственика/ползвателя на автомобила към противоправното поведение, обуславящо налагането на ПАМ, същият следва да търпи неблагоприятните правни последици, с които е свързана осъществяваната държавна принуда.

Установената по делото конкретна фактическа обстановка формално изпълва хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, но при прилагането на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да съобрази тяхното предназначение и цел. В конкретния случай мярката се явява несъответна на предвидената в чл. 171 ЗДвП цел – осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения по този закон, тъй като засяга в по-голяма от необходимата степен правната сфера на нейния адресат и по този начин надхвърля законоустановените цели на административната принуда (в този смисъл Решение № 2975 от 28.02.2019 г. по адм. д. № 12344/2018 г. по описа на ВАС).

В тази връзка, при преценката за съответствието на наложената ПАМ с целта на закона не без значение е обстоятелството, че дружеството-жалбоподател, което е работодател на А. П., в качеството си на подизпълнител осъществява дейност по обслужване на системата за разделно събиране на отпадъци от опаковки на територията на [община]. Процесното МПС се използва именно при изпълнението на тази дейност, поради което прекратяването на регистрацията му за предвидения в закона срок обективно затруднява осъществяването ѝ и води до неблагоприятни последици за стопанската дейност на дружеството. При липсата на установена обективна или субективна съпричастност на дружеството към противоправното поведение на водача, налагането на мярката поставя върху него тежест, която надхвърля необходимото за постигане на превантивната и преустановителната цел по чл. 171 ЗДвП. Ето защо конкретните последици от

прилагането на ПАМ засягат правната и икономическата сфера на дружеството в степен, която не се намира в разумно съотношение с преследваната от закона цел, и подкрепят извода за несъразмерност на наложената мярка.

Разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това, от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая, освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия (бездействия) на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на лекия автомобил към установения противоправен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Поради което с наложената на „ЕВРО ИМПЕКС-Варна“ ООД ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, съдът счита, че се нарушава принципът на съразмерност съгласно чл. 6 от АПК.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени в общ размер на 825,56 евро, от които 800 евро – адвокатско възнаграждение, заплатено в брой при сключване на представения по делото договор за правна защита и съдействие и 25,56 евро разноски за внесена държавна такса.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ЕВРО ИМПЕКС - Варна“ ООД с ЕИК[ЕИК] Заповед № 26-0819-000217 от 07.05.2026 г., издадена от А. Т. – полицейски инспектор към ОДМВР – В., сектор „Пътна полиция“ - В. за прилагане на принудителна административна мярка, с която на дружеството на основание чл. 171, т. 2А, б.А от ЗДвП е прекратена регистрацията на ППС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА Областна дирекция МВР – В. да заплати на „ЕВРО ИМПЕКС- Варна“ ООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление в [населено място], р-н „Искър“, [улица] сумата от 825,56 евро /осемстотин двадесет и пет и 0,86/ евро, представляваща направените по делото разноски.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5, изр. 2 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

